

«Υμείς εστέ το φως του κόσμου» (Μητροπολίτης Πισιδίας Σωτήριος Τράμπας)

Ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός είναι Φως. Αλλά το φως Του δεν το περιορίζει στον εαυτό Του. Όπως αποκαλύπτει ο θεόπνευστος Ευαγγελιστής Ιωάννης **«ο Λόγος -ο Χριστός- είναι το αληθινό φως, που καθώς έρχεται στον κόσμο φωτίζει κάθε άνθρωπο»** (Ιωάν. 1,9). Όπως ο ήλιος όταν ανατέλλει φωτίζει όλους όσους δέχονται τις φωτεινές ακτίνες του, έτσι και ο **«Ηλιος της δικαιοσύνης»**, όπως αποκαλείται ο Χριστός στο Απολυτίκιο των Χριστουγέννων, φωτίζει πνευματικά κάθε άνθρωπο, που θα θελήσει να δεχθεί τις ζωογόνες ακτίνες Του.

Πώς γίνεται αυτό;

Στην Λειτουργία των Προηγιασμένων Τιμίων Δώρων, που τελείται κατά τις καθημερινές της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, διασώζεται η αρχαία πράξη της Εκκλησίας μας, ως προς την εισδοχή νέων μελών της. Όσοι εξεδήλωναν την επιθυμία να γίνουν χριστιανοί εντάσσονταν αρχικά στις τάξεις των

Κατηχουμένων. Παρακολουθούσαν συστηματικά κατηχητικά μαθήματα. Όταν έφθαναν στο μέσον της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, ο Επίσκοπος έκρινε ποιοί ήσαν κατάλληλα προετοιμασμένοι για να βαπτιστούν μέχρι το Πάσχα. Αυτοί εντάσσονταν στην τάξη των «πρός τό **ἅγιον φῶτισμα** εὐτρεπιζομένων ἀδελφῶν». Και από την ημέρα εκείνη ειδικές ευχές αναπέμπονταν στην Εκκλησία»ὑπέρ τῶν πρὸς το **ἅγιον φῶτισμα** εὐτρεπιζομένων ἀδελφῶν καί τῆς σωτηρίας αὐτῶν», «Ὅπως Κύριος ο Θεός ... **φωτίση αὐτούς φωτισμῷ γνώσεως καί ἐυσεβείας...** καί καταξίωση αὐτοῦς τοῦ λουτροῦ τῆς παλιγγενεσίας...». Ὅπως βλέπουμε, φῶτισμα ἀποκαλεῖ ἡ Εκκλησία τὸ Ἅγιο Βάπτισμα. Καὶ στὴν Εὐχή πρὸς τὴν ἐνάρξεως τῆς Ακολουθίας τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος χρησιμοποιεῖται ὁ ἴδιος ὅρος: «Δέσποτα Κύριε....προσκάλεσαι τὸν δοῦλον σου (ἢ δούλην σου) πρὸς τό **ἅγιόν σου φῶτισμα**», ἐννοώντας τὸ ἅγιο Βάπτισμα. Καὶ ἀργότερα, στὴν Ακολουθία τοῦ Βαπτίσματος ἀπευθύνεται δέηση: «Ὑπέρ τοῦ νῦν προσερχομένου (ἢ προσερχομένης) τῷ **ἁγίῳ φωτίσματι...**δεηθῶμεν». «Ὑπέρ τοῦ ἀναδειχθῆναι αὐτόν (ἢ αὐτήν) **υἱόν (ἢ θυγατέρα) φωτός...**δεηθῶμεν». Μετά δε τὴ Βάπτισμα οἱ βαπτισθέντες ἀποκαλοῦνται «**νεόφωτιστοι**»· καὶ ὅταν ἐνδύονται τὸν βαπτισματικὸ χιτῶνα τοὺς ψάλλεται ὁ ὕμνος: «**Χιτῶνά μοι παράσχου φωτεινόν, ὁ ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον,** πολυέλεε Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν» (*) . Ὄταν τελειώσει ἡ Βάπτισμα καὶ τὸ Ἅγιο Χρίσμα, λέγει ὁ ἱερέας πρὸς τὸν νεοφώτιστον: «Ἐδικαιώθης...Ἐβαπτίσθης, **ἐφωτίσθης**..ἡγιασθης...». Ἔτσι, ὁ Νεοφώτιστος, με τὸ ἅγιο Βάπτισμα ἐνώθηκε με τὸν Χριστό, τὴν πηγὴ τοῦ Φωτός· ὁπότε εἶναι φυσικὸ καὶ αὐτὸς νὰ φωτιστεῖ. Γι' αὐτὸ ὁ Κύριος εἶπε: «**Εσεῖς εἰστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου**» (Ματθ. 5,14).

Ωστε, λοιπόν, ο Χριστός **με το Άγιο Φώτισμα** – το άγιο Βάπτισμα και το άγιο Χρίσμα- αξιώνει τον πιστό να γίνει **τέκνον φωτός**, υιός και κληρονόμος της Βασιλείας Του! Αυτό βεβαιώνει και ο Απόστολος Παύλος στους χριστιανούς της Εφέσου: «Κάποτε ήσασταν στο σκοτάδι· τώρα όμως -αφού πιστέψατε και βαπτιστήκατε- **είστε στο φώς**» (Εφ. 5, 8)· και στους Φιλιππησίους γράφει πως λάμπουν ως «**φωστήρες**» -λαμπερά αστέρια- ανάμεσα στους ανθρώπους (βλ. Φιλ. 2, 15-16). Πόσο εντυπωσιακή είναι η προσφώνηση του υμνωδού προς τους πιστούς: «Ω τέκνα **φωτόμορφα** τῆς Ἐκκλησίας»! ** (Ω φωτισμένα τέκνα της Εκκλησίας!).

Αλήθεια, αδελφοί μου, έχουμε συναισθανθεί την τόσο μεγάλη τιμή που μας έκανε ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός, να μας καλέσει κοντά Του και να μας μεταδώσει το δικό Του Φώς! Και το σημαντικό είναι ότι δεν μας χάρισε το φως Του και μετά μας εγκατέλειψε! Κάθε άλλο! Μέσα στην Εκκλησία Του μας κρατεί σε συνεχή κοινωνία κοντά Του, ώστε συνεχώς να αντλούμε φως από το δικό Του Φως. Η πηγή του φωτός είναι Εκείνος! Όσο είμαστε σε κοινωνία μαζί του έχουμε κι εμείς φως. Αν παύσουμε να είμαστε σε κοινωνία μαζί Του πέφτουμε στο σκοτάδι. Ως παράδειγμα θα μπορούσαμε να δούμε τί συμβαίνει με την ηλεκτρογεννήτρια και τον λαμπτήρα. Ο λαμπτήρας φωτίζει όσο είναι συνδεδεμένος με την ηλεκτρογεννήτρια. Αν, από κάποια αιτία, κοπεί το καλώδιο ο λαμπτήρας μένει στο σκοτάδι. Γι' αυτό είναι

απολύτως αναγκαίο κάθε πιστός να είναι πάντα ενωμένος με τον Χριστό. Όσο πιο κοντά στον Χριστό είναι ο πιστός, όσο πιο πολύ η ζωή του είναι σύμφωνη με το θέλημα του Κυρίου· όσο πιο πολύ αγαπά τον Χριστό τόσο πιο φωτεινός γίνεται. Ο νους μας να είναι συνεχώς στραμμένος προς τον Χριστό, όπως το Ηλιοτρόπιο, που από την ανατολή του ηλίου μέχρι τη δύση του στρέφει συνεχώς τον δίσκο του προς τον ήλιο. Στη σκέψη μας να έχουμε πάντοτε τον Χριστό και να μη παύουμε να του μιλάμε με την αδιάλειπτη σύντομη Ευχή: «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησόν με». Τα λόγια μας και οι ενέργειές μας να είναι σύμφωνες με τον Χριστό. Ο Χριστός να ευχαριστείται να ζεί μέσα μας. Λέει ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος: Ολόκληρη η ύπαρξή μας να γίνει θεϊκό φως, σαν να γεννηθήκαμε από το φως.*** Έτσι το Φως του Χριστού θα λάμπει συνεχώς στη ψυχή μας, έως να φθάσουμε στην αιώνια πατρίδα μας, όπου, όπως είπε ο Κύριος «οι ευσεβείς θα λάμπουν σαν τον ήλιο στη βασιλεία του Πατέρα μου» (Ματθ.13,43).

Αδελφοί μου, ο Χριστός άναψε το καντήλι της ψυχής μας με το θεϊκό φως Του. Η δική μας συνεχής προσπάθεια έγκειται στο να διατηρήσουμε το φως αυτό συνεχώς αναμμένο! Αμήν.

(*) Ειρμός 6ης Ωδής του α' Κανόνος [της 6ης Ιουνίου](#) Αγίου Ιερομάρτυρος Δωροθέου

() Αΐνοι Πεντηκοστῆς.**

(*) Γρηγόριος Θεολόγος, Λόγος εἰς τα Ἅγια Φῶτα ΕΠΕ 5,74.**